

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ' - חֲלָק כ"א

קוֹנְטֵרְס 591

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם מוסד	שם מוסד	שם מוסד
			ל כסלו			
			א-ב-ג טבת			
			ד-ה-ו ז טבת			
			ח-ט-י-יא טבת			
			יב-יג-יד טו טבת			
			טז-יז-יח יט טבת			
			כ-כא-כב טבת			
			כד-כה-כו-כז טבת			
			כח כט טבת א-ב שבט			
			ג-ד-ה-ו שבט			
			ז-ח-ט-י שבט			
			יא-יב-יג-יד שבט			
			טו-טז-יז-יח שבט			
			יט-כ-כא-כב שבט			
			כג-כד-כה-כו שבט			
			כז-כח-כט-ל שבט			
			א-ב-ג-ד אדר			
			ה-ו-ז-ח אדר			
			ט-י-יא-יב אדר			
			יג-יד-טו-טז אדר			
			יז-יח-יט-כ אדר			
			כא-כב-כג אדר			
			כה-כו-כז-כח אדר			
			כט אדר א-ב-ג ניסן			
			ד-ה-ו-ז ניסן			
			ח-ט-י-יא ניסן			
			יב-יג-יד-טו ניסן			
			טז-יז-יח-יט ניסן			
			כ-כא-כב-כג ניסן			
			כד-כה-כו-כז ניסן			
			כח-כט-ל ניסן א אייר			
			ב-ג-ד-ה אייר			
			ו-ז-ח-ט אייר			
			י-יא-יב-יג אייר			
			יד-טו-טז-יז אייר			
			יח-יט-כ-כא אייר			

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

תַּבְּתָּנָה

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שם המורה	שם המורה	שם המורה
			כב-כג-כד-כה אייר	58		
			כו-כז-כח-כט אייר	59		
			א-ב-ג-ד-ה סיון	60		
			ו-ז-ח-ט סיון	61		
			י-יא-יב-יג סיון	62		
			יד-טו-טז-יז סיון	63		
			יח-יט-כ סיון	64		
			כא-כב-כג-כד סיון	65		
			כה-כו-כז-כח סיון	66		
			כט-ל סיון	67		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת-י"א-י"ב-י"ג-י"ד-י"ה-י"ו-י"ז-י"ח-י"ט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	68		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	69		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	70		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	71		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	72		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	73		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	74		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	75		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	76		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	77		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	78		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	79		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	80		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	81		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	82		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	83		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	84		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	85		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	86		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	87		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	88		
			א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג-כד-כה-כו-כז-כח-כט-ל-מ-נ-ס-ע-פ-צ-ק-ר-ש-ת	89		

שְׂבוּא אַחֲרֵי הַמִּלָּךְ אֶת אֲשֶׁר כָּבַר עֲשׂוּהוּ.
וְהָא אַתְמַר קָרָא דָא.

הָא חֲזִי, כְּתִיב (שׁוֹפְטִים ה) יִי בְצִאתְךָ מִשְׁעִיר
בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדֵּה אָדוּם אַרְץ רַעֲשָׁה וְגו' .
בְּשַׁעֲתָא דְבַעַא קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמִיּהָב
אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, אֲזַל וְזִמִּין לְהוּ לְבַנֵּי עֲשׂוּ,
וְלֹא קִבְלוּהָ. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דְּבָרִים לג) יִי מִסִּינֵי
בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ, וְלֹא בָּעוּ לְקַבְּלָהּ. אֲזַל
לְבַנֵּי יִשְׁמַעְאֵל, וְלֹא בָּעוּ לְקַבְּלָהּ, דְּכְתִיב הוֹפִיעַ
מֵהָר פְּאָרָן. כִּינּוּן דְּלֹא בָּעוּ, אֶהְדֵּר לִוְן לְיִשְׂרָאֵל,
הָכִי תַנִּינָן.

הַשְׁתָּא אֵית לְשַׁאֲלָא, וְהָא תַנִּינָן דְּלִית חֲטָאָה
כַּד בַּר נֶשׁ מְדַקְדַּק דִּיּוֹקִין דְּאוּרִייתָא,
וְיִשְׁאֵל שְׁאֲלֵתוּי לְאַנְהָרָא מְלוּי. הָאֵי קָרָא לֹא
אַתִּישְׁבָּא, וְאֵית לְשַׁאֲלָא. קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
כַּד אֲזַל לְשַׁעִיר, לְמָאן נְבִיאָה דְּלֵהוּן אַתְגְּלִי.
וְכַד אֲזַל לְפְאָרָן, לְמָאן נְבִיאָה דְּלֵהוּן אַתְגְּלִי.
אֵי תִימָא דְאַתְגְּלִי לְכֻלְהוּ, לֹא אֲשַׁפְחֵן דָּא
לְעַלְמִין. בַּר לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲזוּדֵיהוּ, וְעַל יְדֵי
דְּמַשָּׂה. וְהָא אַתְמַר דְּהָכִי מִיבְעֵי קָרָא לְמִימַר,
יִי לְסִינֵי בָּא, וְזָרַח לְשַׁעִיר לְמוֹ, הוֹפִיעַ לְהַר
פְּאָרָן, מַהוּ מִשְׁעִיר לְמוֹ, וּמַהוּ מֵהָר פְּאָרָן.
כְּלָא אֵית לְמַנְדַּע וְלֹאֲסַתְפְּלָא, וְהָא שְׁאִילָנָא,
וְלֹא שְׁמַעְנָא, וְלֹא יַדְעְנָא.

כַּד אַתָּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אַתָּא וְשְׁאִיל מְלָה
כְּמַלְקֵדְמִין, אָמַר לִיהָ הָא שְׁאֲלֵתָא דָּא
אַתְאָמַרְתָּ. יִי מִסִּינֵי בָּא: כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שׁוֹמוֹת
יט) הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֲנָן, וּמִסִּינֵי בָּא
וְאַתְגְּלִי עֲלֵייהוּ. וְזָרַח (דף קצ"ב ע"ב) מִשְׁעִיר לְמוֹ,
מַמָּה דְאַמְרוּ בְּנֵי שְׁעִיר, דְּלֹא בָּעָאן לְקַבְּלָא,
מַהֲאֵי, אֲנַהֲר לִוְן לְיִשְׂרָאֵל, וְאוּסִיף עֲלֵייהוּ
נְהוּרָא וְחִבְיָבוּ סָגִיא. אוּף הָכִי, הוֹפִיעַ וְאַנְהָר
חִבְיָבוּת גְּדוּלָה. גַּם כַּף הוֹפִיעַ וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מֵהָר פְּאָרָן, מַמָּה שְׁאָמְרוּ בְּנֵי פְאָרָן שְׁלֹא רוּצִים

בְּנֵי אָדָם. וְשַׁלְמָה הַמִּלָּךְ צוּנַח
וְאוּמַר, (קהלת ב) כִּי מָה הָאָדָם
שְׂבוּא אַחֲרֵי הַמִּלָּךְ אֶת אֲשֶׁר כָּבַר
עֲשׂוּהוּ. וְהָרִי נִתְבָּאָר פְּסוּק זֶה.
בָּא וְרָאָה, כְּתוּב (שׁוֹפְטִים ה) ה'
בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדֵּה
אָדוּם אַרְץ רַעֲשָׁה וְגו' . בְּשַׁעֲשָׂה
שְׂרָצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת
תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הִלְךְ וְזִמִּין אֶת בְּנֵי
עֲשׂוּ וְלֹא קִבְלוּהָ, כְּמוֹ שְׁנָאָמַר
(דְּבָרִים לג) ה' מִסִּינֵי בָּא וְזָרַח
מִשְׁעִיר לְמוֹ, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ.
הִלְךְ לְבַנֵּי יִשְׁמַעְאֵל, וְלֹא רָצוּ
לְקַבְּלָהּ, שְׁכַתוּב הוֹפִיעַ מֵהָר
פְּאָרָן. כִּינּוּן שְׁלֹא רָצוּ, חֲזַר לְהֵם
לְיִשְׂרָאֵל. כַּף שְׁנִינּוּ.

עֲבָשׁוּ יֵשׁ לְשַׁאֲלָא, וְהָרִי שְׁנִינּוּ
שְׁאִין חֲטָאָה כְּשַׁאָדָם מְדַקְדַּק
דִּיּוֹקִים בְּתוֹרָה וְיִשְׁאֵל שְׁאֲלוּתוּי
לְהָאִיר דְּכָרִיו. פְּסוּק זֶה לֹא
מְתִישְׁב, וְיֵשׁ לְשַׁאֲלָא, הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁהִלְךְ לְשַׁעִיר, לְאִיזָה
נְבִיאָה שְׁלֵהֵם הַתְּגַלָּה? וְכִשְׁהִלְךְ
לְפְאָרָן, לְאִיזָה נְבִיאָה שְׁלֵהֵם
הַתְּגַלָּה? אִם תֵּאמַר שֶׁהַתְּגַלָּה
לְכֻלָּם, לֹא מְצָאנוּ זֶה לְעוֹלָמִים,
פְּרִט לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְעַל יְדֵי
מַשָּׂה. וְהָרִי נִתְבָּאָר שְׁכַף צְרִיף
הַפְּסוּק לִימַר: ה' לְסִינֵי בָּא וְזָרַח
לְשַׁעִיר לְמוֹ הוֹפִיעַ לְהַר פְּאָרָן.
מַה זֶה מִשְׁעִיר לְמוֹ? וּמַה זֶה מֵהָר
פְּאָרָן? הַכֵּל יֵשׁ לְדַעַת וְלֹאֲסַתְפְּלָא,
וְהָרִי שְׁאִילָנּוּ, וְלֹא שְׁמַעְנּוּ וְלֹא
יַדְעְנּוּ.

כְּשַׁבָּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן, בָּא וְשַׁאֲלָא
דְּכַר כְּמַלְקֵדְמִין. אָמַר לוֹ, הָרִי שְׁאִילָה
זוֹ נְאֻמְרָה. ה' מִסִּינֵי בָּא, כְּמוֹ
שְׁנָאָמַר (שׁוֹמוֹת יט) הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא
אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֲנָן, וּמִסִּינֵי בָּא
וְהַתְּגַלָּה עֲלֵיהֶם. וְזָרַח מִשְׁעִיר
לְמוֹ, מַמָּה שְׁאָמְרוּ בְּנֵי שְׁעִיר שְׁלֹא
רוּצִים לְקַבְּלָא, מַמָּה הָאִיר לְהֵם
לְיִשְׂרָאֵל וְהוּסִיף עֲלֵיהֶם אוּר
מִמָּה שְׁאָמְרוּ בְּנֵי פְאָרָן שְׁלֹא רוּצִים

לקבל, מזה הוסיפו ישׂאל
חביבות ואור יותר פראוי.
ומה ששאלת על ידי מי התגלה
אליהם - (בא ראה) סוד עליון הוא,
והתגלה הדבר על ידך. התורה
יצאה מסוד עליון, של ראש (קדוש)
המלך הנסתר. כשהגיעה לזרוע
שמאל (ימין), ראה הקדוש ברוך
הוא באותה זרוע דם רע
שמתרבה משם. אמר, צריך לברר
וילבן זרוע זו, ואם לא ימך אותו
דם רע, יפגם הכל. אבל צריך
לברר מכאן כל פגם.

מה עשה? קרא לסמאל, ובא
לפניו, ואמר לו: התרצה תורתך.
אמר: מה כתוב בה? אמר לו:
לא תרצח. דלג הקדוש ברוך הוא
למקום שצריך. אמר: חס ושלום,
תורה זו שלך היא, ושלך תהיה.
לא רוצה תורה זו. שב והתחנן
לפניו. אמר: רבון העולם, אם
אתה נותן לי אותה, כל שלטוני
עובר, שהרי שלטוני על הרג
הוא, וקרבות לא יהיו, ושלטוני
על כוכב מאדים. אם כך הכל
יתבטל מן העולם.

רבון העולם, קח תורתך, ולא
יהיה לי חלק ונתלה בה. אבל אם
נזח לפניך, הרי עם בני יעקב להם
ראויה. והוא חשב שלשון הרע
אמר עליהם. וזהו זרח משעיר
למו, משעיר ממש יצא לישראל
אור. אמר סמאל: ודאי אם בני
יעקב יקבלו את זה, יעברו מן
העולם ולא ישלטו לעולמים. שב
אליו כמה פעמים ואמר זה, ואמר
לו: אתה בכור, ולך ראויה. אמר
לו: הרי לו בכורת, והרי מכרתיה
לו, ואני הודיתי.

לישראל מהר פארן, ממה דאמרו בני פארן,
דלא בעו לקבלא, מהאי. אוסיפו ישׂאל
חביבו ונהירו יתיר בדקא יאות.

ומה דשאלת על ידא דמאן אתגלי עלייהו. (תא
תו) רזא עלאה איהו, ואתגלי מלה על
ידך. אורייתא נפקת מרזא עלאה, דרישא (כ"א
קדשא) דמלפא סתימא, כד מטא לגבי דרועא
שמאלא, (כ"א ימינא) חמא קדשא בריך הוא
בההוא דרועא, דמא בישא דהווי מתרבי
מתמן. אמר, אצטריך לי לבררא ויללבנא
דרועא דא. ואי לא ימאיף ההוא דמא בישא,
יפגים פלא. אבל אצטריך לבררא מהכא כל
פגימו.

מה עבד. קרא לסמאל, ואתא קמיה, ואמר
ליה תבעי אורייתא דילי. אמר, מה כתיב
בה. אמר ליה, לא תרצח. דלג קדשא בריך
הוא לאתר דאצטריך. אמר חס ושלום,
אורייתא דא דילך היא, ודילך יהא, לא בעינא
אורייתא דא. אתיב ואתחנן קמיה, אמר
מאריה דעלמא, אי את יתבה לי, כל שלטנו
דילי אתעבר, דהא שלטנו דילי על קטולא
איהו, וקרבינ לא יהו ושלטנו דילי על ככבא
דמאדים, אי הכי כלא אתבטל מעלמא.

מאריה דעלמא, טול אורייתך, ולא יהא
חולקא ואחסנא לי בה. אבל אי ניחא
קמך, הא עמא בנוי דיעקב, לון אתחזי. ואיהו
חשיב דהא דלטורא אמר עלייהו. ודא הוא
זרח משעיר למו, משעיר ממש נפק נהורא
לון לישראל. אמר סמאל ודאי, אי בנוי
דיעקב יקבלון דא, יתעברון מעלמא, ולא
ישלטון לעלמין. אתיב ליה כמה זמנין, ואמר דא,
ואמר ליה אנת בוכרא, ודא אתחזי. אמר ליה, הא ליה בכירותא דילי, והא אזדבן ליה, ואנא
אודיתי.

אָמַר לִיהּ הוֹאִיל וְלֹא בְעִית לְמַהוּי לָךְ בְּהַ
 חוּלְקָא, אַתְעֵבֵר מְנַהּ בְּכֻלָּא. אָמַר יֵאוּת.
 אָמַר לִיהּ, הוֹאִיל וְכֵךְ, הֵב לִי עֵיטָא, אֵיךְ
 אַעֲבִיד דִּיקְבִּלוֹן לֵהּ בְּנוּי דִּיעֵקֵב דְּאֵת אָמַר.
 אָמַר לִיהּ מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא, אַצְטְרִיךְ לְשַׁחֲדָא
 לוֹן, טוֹל נְהוּרָא מְנַהֲרֵי דְחִילִי שְׂמַיָּא, וְהֵב
 עֲלֵייהוּ, וּבְדָא יְקַבְּלוֹן לֵהּ, וְהָא דִילִי יֵהָא
 בְּקַדְמֵיתָא. אַפְשֵׁיט מְנַיָּה נְהִירוּ דְחַפְיָא עֲלֵיהּ,
 וְיֵהֵב לִיהּ, לְמֵיחֵב לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, הָדָא הוּא
 דְכְתִיב וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ. מִשְׁעִיר מִמֶּשׁ, דָּא
 סְמָא"ל. דְכְתִיב (ויקרא טז) וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עֲלָיו.
 לְמוֹ לְיִשְׂרָאֵל.

בִּינָן דְבִיעֵר דָּא, וְאַעֲבֵר דְמָא בִישָׂא מְדְרוּעָא
 שְׂמַאֲלָא, אַהֲדֵר לְדְרוּעָא יְמִינָא (ס"א שְׂמַאֲלָא)
 חֲמָא בֵיהּ אוּף הֲכִי, אָמַר הֲכִי נְמִי אַצְטְרִיךְ
 לְנַקֵּיָא, מְדְמָא בִישָׂא, דְרוּעָא דָּא. קָרָא לְרַה"ב
 אָמַר לִיהּ, תְּבַעֵי אֵת אוּרִייתָא דִילִי. אָמַר לִיהּ,
 מַה כְּתִיב בְּהַ. דְלִיג לִיהּ, וְאָמַר לֹא תִנְאַף. אָמַר
 וּוי אֵי יְרוּתָא דָּא יַחֲסִין לִי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא,
 יְרוּתָא בִישָׂא, דִיתְעַבֵּר בְּהַ כָּל שְׁלֻטְנִי, דְהָא
 בְּרַכְתָּא דְמֵיָא נְטִילָנָא, בְּרַכְתָּא דְנוּנִי יְמָא,
 דְכְתִיב (בראשית א) פָּרוּ וּרְבוּ וְגו' . וְכְתִיב (בראשית יז)
 וְהִפְרִיתִי אוֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אוֹתוֹ וְגו' וְכְתִיב (בראשית
 טז) וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם.

שְׂאָרֵי לְאַתְחַנְנָא קַמֵּי מְאָרִיָּה, אָמַר לִיהּ, מְאָרִי
 דְעֵלְמָא, תְּרִין בְּנִין נְפַקְנָא מְאַבְרָהָם, הָא
 בְּנוּי דִיעֵצְק, הֵב לוֹן, וְלוֹן אַתְחַזֵּי. אָמַר לִיהּ,
 לֹא כִילָנָא, דְאַנְתָּ בּוֹכְרָא, וְלָךְ אַתְחַזֵּי, שְׂאָרֵי
 לְאַתְחַנְנָא קַמֵּיהּ, וְאָמַר מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא,
 בְּכִירוּתָא דִילִי יֵהָא דִילִיָּהּ, וְהָאֵי נְהוּרָא דְאַנָּא
 רִיתְנָא עַל דָּא, טוֹל וְהֵב לוֹן, וְכֵךְ עֵבֵד, הָדָא
 הוּא דְכְתִיב, (דברים לג) הוֹפִיעַ מֵהֵר פְּאָרָן.

אָמַר לוֹ: הוֹאִיל וְלֹא רְצִית שְׂהִיָּה
 לָךְ בְּהַ חֲלָק, תְּעֵבֵר מְנַהּ בְּכֻלָּא.
 אָמַר: יְפֵה. אָמַר לוֹ: הוֹאִיל וְכֵךְ,
 תֵּן לִי עֵצָה אֵיךְ אַעֲשֶׂה שְׂיַקְבְּלוּהּ
 בְּנֵי יַעֲקֹב שְׂאֵתָהּ אוּמַר. אָמַר לוֹ:
 רְבוּן הַעוֹלָם, צְרִיךְ לְשַׁחַד אוֹתָם.
 קַח אוּר מְאוּר חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם וְתֵן
 עֲלֵיהֶם, וּבְנֵה יְקַבְּלוּהּ, וְהָרִי שְׁלִי
 יֵהָא בְּתַחֲלָה. הַפְּשִׁיט מִמֶּנּוּ אוּר
 שְׂכֵסָה אוֹתוֹ, וְנָתַן לוֹ לְתַת לְהֶם
 לְיִשְׂרָאֵל, זֶהוּ שְׂכַתוּב וְזָרַח
 מִשְׁעִיר לְמוֹ. מִשְׁעִיר מִמֶּשׁ. זֶה
 סְמָא"ל, שְׂכַתוּב (ויקרא טז) וְנִשְׂא
 הַשְּׁעִיר עֲלָיו. לְמוֹ - לְיִשְׂרָאֵל.
 בִּינָן שְׂבַעֵר זֶה וְהַעֲבִיר דָּם רַע
 מְזוּרַע שְׂמַאֲל, חֲזוֹר לְזוּרַע יְמִין
 (שמאל). רָאָה בּוֹ גַם כֵּךְ. אָמַר: כֵּךְ
 גַּם צְרִיךְ לְנַקוֹת מִדָּם רַע זְרוּעַ זוֹ.
 קָרָא לְרַה"ב, אָמַר לוֹ: הַתְּרַצָּה
 תּוֹרִיתָּ? אָמַר לוֹ: מַה פְּתוּב בְּהַ?
 דְלַג לוֹ וְאָמַר: לֹא תִנְאַף. אָמַר:
 אוּי אִם יִרְשָׂה זוֹ יוֹרִישׁ לִי הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, יִרְשָׂה רַעָה שְׂעִיבֵר
 מִמֶּנּוּ כָּל שְׁלֻטְנֵי בְהַ, שְׁהֲרִי בְּרַכַּת
 הַיָּמִים נְטִלְתִּי, בְּרַכַּת דְּגֵי הַיָּם,
 שְׂכַתוּב (בראשית א) פָּרוּ וּרְבוּ וְגו',
 וְכַתוּב (שם יז) וְהִפְרִיתִי אוֹתוֹ
 וְהִרְבִּיתִי אוֹתוֹ וְגו', וְכַתוּב (שם טז)
 וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם.

הַתְּחִיל לְהַתְחַנֵּן לְפָנֵי רְבוּנוּ וְאָמַר
 לוֹ: רְבוּן הַעוֹלָם, שְׂנֵי בְנִים יֵצְאוּ
 מְאַבְרָהָם - הָרִי בְּנֵי יַצְחָק, תֵּן
 לְהֶם, וְלְהֶם רְאוּיָהּ. אָמַר לוֹ: אֵינִי
 יְכוּל, שְׂאֵתָהּ הַבְּכוֹר וְלָךְ רְאוּיָהּ.
 הַתְּחִיל לְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו, וְאָמַר:
 רְבוּן הַעוֹלָם, בְּכוּרְתִי תֵהָא שְׁלוֹ,
 וְאוּר זֶה שְׂבִירְשָׁתִי עַל זֶה, קַח וְתֵן
 לְהֶם. וְכֵךְ עֲשֶׂה. זֶהוּ שְׂכַתוּב
 הוֹפִיעַ מֵהֵר פְּאָרָן.

מַה שׁוֹנָה שְׂבַסְמָא"ל פְּתוּב וְזָרַח,
 וּבְרַה"ב פְּתוּב הוֹפִיעַ? אֵלָּא נְטַל
 בְּאוֹתוֹ אוּר שְׂהַפְּשִׁיט מִמֶּנּוּ

נהירו דאפשיט מניה סמא"ל, חרב וקטולא,
לקטלא בדינא, ולקטלא כדקא יאות. הדא
הוא דכתיב, (דברים לג) ואשר חרב גאותך. אף על
גב דלא הוה דילך. ונטל בההוא ברקתא
דאפשיט מניה רה"ב, זעיר, כמאן דאופע
זעיר מברקתא דלהון, למעפד פריה ורביה.
בגין כך הופיע מהר פארן, ולא פתיב וזרח.
ביון דנטל מתנן אליו לישראל, מאינון
רבבנין שלטנין, אתא וקרא להו לכל
(דף קצ"ג ע"א) רבבות קדש, דממנן על שאר עמין,
ואתיבו ליה אוף הכי. ומפלהו קביל ונטיל
מתנן, למיהב לון לישראל. לאסיא, דהוה ליה
חד מאנא מליא מסמא דחיי, ונטיר ליה
לבריה. בעא למיהב ליה לבריה, ההוא
פלייטון דסמא דחיי. אסיא הוה חכים, אמר
עבדין בישיין אית בביתי, אי ינדעון דאנא יהיב
לברי נבזבזא דא, יבאיש בעינייהו, ויבעון
לקטלא ליה.

מה עבד. נטל זעיר מסמא דמותא, ושיי
אפתחא דמאנא, קרא לעבדוי, אמר לון,
אתון מהימנן קדמי, תבעון לההוא סמא.
אמרו נחמי מאי הוא. נטלו למטעם, עד לא
ארחו, בעו למימת, אמרו בלבייהו, אי האי
סמא יהיב לבריה, ודאי ימות ואנן גירת
לרבוננא. אמרו קמיה, מרנא, סמא דא לא
אתחזי אלא לברך, והא אגרא דפולחננא
שבקנא גבך, זיל והב ליה לשוחדא, דיקבל
סמא דא.

כך קדשא ברין הוא, הוא אסיא חכים, ידע
דאי יהיב אורייתא לישראל, עד לא אודע
לון, בכל יומא הוה רדפין לון לישראל עלה,
וקטלין לון. אכל עבד דא, ואינון יהבו ליה

סמא"ל חרב וזרח, להרג בדין
ולזרח כראוי. זהו שכתוב (שם)
ואשר חרב גאותך. אף על גב
שלא היתה שלך. ונטל אותה
ברכה שהפשיט ממנו רה"ב
קצת, כמו שהופיע קצת מברכתם
לעשות פריה ורביה. בגלל כך
הופיע מהר פארן, ולא כתוב
וזרח.

ביון שנטל מתנות אלו לישראל
מאותם שליטים גדולים, בא
וקרא לכל אותם רבבות קדש
שממנים על שאר העמים,
והשיבו לו גם כך, ומכלם קבל
ונטל מתנות לתת להם לישראל.
לרופא שהיה לו כלי אחד מלא
סם חיים ושמרן לבנו. רצה לתת
לבנו את אותו כלי שמן אפרסמון
של סם חיים. הרופא היה חכם,
אמר: עבדים רעים יש בביתי,
אם ידעו שאני נותן לבני אוצר
זה, ידעו בעיניהם וירצו להרגו.
מה עשה? לקח קצת סם הנותן
ונתן על פתח הכלי, קרא לעבדיו
ואמר להם: אתם נאמנים לפני,
התרכזו את אותו הסם? אמרו:
נראה מה זה. טרם הריחו רצו
למות. אמרו בלבם: אם סם זה
יתן לבנו, ודאי ימות, ואנו גירש
את אדוננו. אמרו לפניו: מורנו,
סם זה לא ראוי אלא לבנך, והרי
שכר עבודתנו השארנו אצלך, לך
ותן לו לשחד שיקבל סם זה.

כך הקדוש ברין הוא, הוא רופא
חכם, ידע שאם יתן תורה
לישראל טרם שיודיע להם, בכל
יום היו רודפים את ישראל עליה
והורגים אותם. אבל עשה את זה,
והם נתנו לו מתנות ואוצרות כדי
שיקבלוהו, וכלם קבלם משה
לתתם לישראל. זהו שכתוב
(תהלים סח) עלית למרום שבית שבי

מתנן ונבזבזו, בגין דיקבלון לה. וכלהו קביל לון משה, למיהב להו

וגו'. ומשום זה ירשו ישראל את התורה בלי ערעור וכלי קטרוג כלל. ברוך הוא, ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים.

בא וראה, עדים של בני ישראל אלו מתנות ואוצרות שנקבלו, ומשום זה לא היה שולט עליהם המות ולא צד האחר. ולא די להם שלקחו התורה בלי ערעור כלל, אלא שנקבלו אוצרות ומתנות מכלם. כיון שחטאו מה כתוב? (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עידי. הם מתנות באדם. מה נשאר מהם? אותו שבי, שכתוב עליה למרום שבית שבי וגו'.

הוסיפו וחסאו, מה כתוב? (במדבר

כא) וישמע הפנעני מלך ערד. וכתוב וילחם בישראל וישב ממנו שבי. (ועם כל זה) וכל זמן שישאל שבים לאביהם שבשמים, אותם אוצרות (והכל) חוזרים אליהם ומתפסים בהם, ולעתיד לבא הכל יחזור, שכתוב (דברים ל) ושב ה' אלהיך את שבותך וגו'. מכאן והלאה אמר דברך.

אמר רבי יוסי, (שופטים ה) ה' בצאתך משעיר אדום ארץ רעשה. בשעה שהקדוש ברוך הוא שב משעיר, שלא קבלו את התורה, ארץ רעשה וגו'. מה הטעם רעשה? משום שרצתה לחזור לתהו ובהו, שפך התנה הקדוש ברוך הוא בעולם: אם יקבלו בני ישראל את התורה - מוטב, ואם לא - יחזור העולם לתהו ובהו. כיון שראתה הארץ שהרי הזמין הקדוש ברוך הוא לכל העמים לקבל התורה ולא קבלו, ומכל העמים לא נשאר אלא ישראל לבדם, חשבה הארץ שישאל לא יקבלו כמותם, ומשום זה ארץ

לְיִשְׂרָאֵל, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים סח) עֲלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'. וּבְגִין כֵּן יִרְתוּ יִשְׂרָאֵל אֹרֵייתָא, בְּלֵא עֲרַעוּרָא, וּבְלֵא קִטְרוּגָא כָּלֵל. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיָּה, לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמֵיָא.

הָא חֲזִי, עֲדִים דְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲלִין מִתְנָן וְנִבְזֵבֵן דְּקִבְלוּ. וּבְגִין כֵּן, לֹא הָיָה שְׁלִיט עֲלֵיהוּ מוֹתָא, וְלֹא סִטְרָא אַחְרָא, וְלֹא דִי לֹון דִּי נָטְלוּ אֹרֵייתָא בְּלֵא עֲרַעוּרָא כָּלֵל, אֶלָּא דְּקִבְלוּ נִבְזֵבֵן וּמִתְנָן מִכְּלָהוּ. כִּינָן דְּחִטּוּ מַה כְּתִיב, (שמות לג) וִיתְנַצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים. אִינוּן (תהלים סח) מִתְנֹות בְּאָדָם. מַה אֲשַׁתָּאר מִנְהוּן. הֵהוּא שְׁבִי, דְּכְתִיב עֲלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'.

אוּסְפוּ וְחִטּוּ, מַה כְּתִיב (במדבר כא) וְיִשְׁמַע הַפְּנַעְנִי מֶלֶךְ עֲרָד. וּכְתִיב, וְיִלְחָם בְּיִשְׂרָאֵל וְיִשָּׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי (ועם כל דא) וְכֹל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל תְּבִין לְאַבוּהוּן דְּבִשְׁמֵיָא, אִינוּן נִבְזֵבֵן (ובלא) יִתְהַדֵּר לְגַבִּיָּהוּ, וְאַתְחַפִּיין בֵּיהּ. וְלִזְמַנָּא דְּאַתִּי, כְּלֵא יִתְהַדֵּר דְּכְתִיב, (דברים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְגו'. מִכָּאן וְלְהֵלָּא אִימָא מִיָּלְךָ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, (שופטים ה) יִי בְּצֵאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁדֵּה אָדוּם אֶרֶץ רְעִשָׁה. בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תֵּב מִשְׁעִיר, דְּלֵא קִבְלוּ אֹרֵייתָא, אֶרֶץ רְעִשָׁה וְגו'. מְאִי טַעְמָא רְעִשָׁה. בְּגִין דְּבַעֲתָא לְאַהֲדָרָא לְתוּהוּ וְבוּהוּ, דְּהִכִּי אֲתָנִי קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵלְמָא, אִי יִקְבְּלוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹרֵייתָא, מוּטָב. וְאִם לֹאוּ, אֶהְדֵּר עֵלְמָא לְתוּהוּ וְבוּהוּ. כִּינָן דְּחִמָּתָא אֲרַעָא, דְּהָא אֲזַמִּין קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל עַמְמֵיָא דִּיקְבְּלוּ אֹרֵייתָא, וְלֹא קִבְלוּ. וּמִכָּל עַמְמֵיָא לֹא אֲשַׁתָּרוּ אֶלָּא יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֵיָהּ,

חֲשִׁיבַת אֲרַעָא, דִּישְׂרָאֵל לֹא יִקְבְּלוּן כְּוֹתִיָּהּ, וּבְגִין כֵּן אֶרֶץ רְעִשָׁה. כִּינָן

דְאָמְרוּ נַעֲשֵׂה וְנִשְׁמַע, מִיַּד שְׁקֻטָה, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים עו) אַרְץ יִרְאָה וְשְׁקֻטָה. יִרְאָה בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְסוּף וְשְׁקֻטָה.

רַעֲשֵׂה. כִּינן שְׁאָמְרוּ נַעֲשֵׂה וְנִשְׁמַע, מִיַּד שְׁקֻטָה, זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (תהלים עו) אַרְץ יִרְאָה וְשְׁקֻטָה. יִרְאָה בְּהַתְחַלָּה, וְלִבְסוּף וְשְׁקֻטָה.

וְהָא חֲזִי, בְּגִין דִּישְׂרָאֵל אָמְרוּ נַעֲשֵׂה, לָא דְחִלִּין מִן כָּל עֲשִׂייה, דִּיכְלוּן כָּל חֲרָשִׁי דְעֲלָמָא לְמַעַבְד, וְלֹא מִכָּל קַסְמִין וְחֲרָשִׁין דְעֲלָמָא. מָאִי טַעְמָא. חַד, בְּגִין דָּא. וְחַד, בְּגִין דְכַד אֲפִיק לִוְן קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִמְצָרִים, תָּבַר קַמִּייהוּ כָּל זִיגֵי חֲרָשִׁי וְקַסְמִין, דְּלֹא יִכְלִין לְשַׁלְטָאָה עֲלֵייהוּ, וְהֵיאָה שַׁעְתָּא דְאַתָּא בְּלֶק, הָוּה יָדַע דָּא. מִיַּד וּישַׁלַח מְלֹאכִים אֶל בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר וְגו'. מָאִי פְתוּרָה. אֵלֶּא דִּיתְקִין פְּתוּרָא, וְיִבְעֵי מִתַּמָּן עֵיטָא, מַה יַעֲבִיד. אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר, עַל הַנֶּהָרִים מִיבְעֵי לֵיהּ, מָאִי עַל הַנֶּהָר. וְדָאִי הָכִי הוּא, דְעַל חַד נִהְרָא קִימָא תְדִיר.

וְכֹא וְרָאָה, מְשׁוּם שִׁישְׂרָאֵל אָמְרוּ נַעֲשֵׂה, לֹא פּוֹחֲדִים מִכָּל עֲשִׂייה שְׂכֵשְׁהוּצִיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתָם מִמְצָרִים, שְׂכַר לְפָנֵיהֶם כָּל מִינֵי כְּשָׁפִים וְקַסְמִים שְׂאֵל יוֹכְלוּ לְשַׁלֵּט בָּהֶם, וְאוֹתָהּ שַׁעָה שְׂבָא בְּלֶק הוּא יָדַע זֹאת. מִיַּד - וְיִשְׁלַח מְלֹאכִים אֶל בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר וְגו'. מַה זֶה פְּתוּרָה? אֵלֶּא שִׁיתְקִין שְׁלַחַן וְיִרְצָה מִשָּׁם עֲצָה מַה לַעֲשׂוֹת. אֲשֶׁר עַל הַנֶּהָר? ! עַל הַנֶּהָרִים הִיא לֹא לְכַתֵּב! מַה זֶה עַל הַנֶּהָר? וְדָאִי כִּן זֶה, שְׁעַל נֶהָר אָחַד עוֹמֵד תְּמִיד.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא, הוּוּ אֲזִיל לְמִיחְמֵי לְרַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוּנְיָא, חֲמוּי דְרַבִּי אֶלְעָזָר, קָמוּ בְּפִלְגוֹת לִילִיא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, יִתְבוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַשְׁתָּא הוּא עֲדָנָא, דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל בְּגַנְתָּא דְעֵדֶן, לְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּצַדִיקֵי דְתַמָּן. אָמַר רַבִּי אַבָּא, שַׁעֲשׂוּעָא דָּא מָאִי הוּא, וְהִיךְ יִשְׁתַּעֲשַׁע בֵּהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְלָה דָּא רְזָא סְתִימָא אִיהוּ, (דף קצ"ג ע"ב) טְמִירָא לְגַבִּי, דְּלֹא יָדִיעַ. אָמַר לֵיהּ, וְכִי בְּרִיקְנִיא הוּוּ סְמִכִין רַבְרַבִּין דְּמַקְדָּמַת דְנָא בְּהָאִי עֲלָמָא, דְּלֹא יָדַעוּ, וְלֹא רָדְפוּ אַבְתָּרָה לְמַנְדַּע עַל מַה קִימִין בְּהָאִי עֲלָמָא, וְיַמָּה הוּוּ מַחְפָּאן בְּהֵוּא עֲלָמָא.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא הָיוּ הוֹלְכִים לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי יוֹסִי בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקוּנְיָא. חֲמוּי שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר. קָמוּ בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה לַעֲסֹק בְּתוֹרָה. יָשְׁבוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כַּעַת הוּא הַזְּמַן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשַׁע בְּצַדִיקִים שֶׁל שָׁם. אָמַר רַבִּי אַבָּא, שַׁעֲשׂוּעַ זֶה מַהוּ? וְאִיךְ מִשְׁתַּעֲשַׁע בָּהֶם? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, דְּכַר זֶה סוּד נִסְתָּר הוּא, טְמִיר אֵלֵי, שְׂאֵל יָדוּעַ. אָמַר לוֹ, וְכִי בְּרִיקְנוֹת הָיוּ עוֹמְדִים גְּדוּלִים שְׁמֵלִפְנֵים בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׂאֵל יוֹדְעִים וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֶיהָ לְדַעַת עַל מַה עוֹמְדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלָמָּה הָיוּ מְצַפִּים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם? פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה כח) ה' אֱלֹהֵי אֲתָהּ אֲרוֹמְמָךְ אֲוֹדָה שְׂמֶךְ כִּי עֲשִׂיתָ וְגו'. פְּסוּק זֶה הוּא סוּד הַאֲמוּנָה. ה' - סוּד עֲלִיוֹן,

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה כח) יְיָ אֱלֹהֵי אֲתָהּ אֲרוֹמְמָךְ אֲוֹדָה שְׂמֶךְ כִּי עֲשִׂיתָ וְגו'. הָאִי קָרָא רְזָא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ. יְיָ, רְזָא עֲלָאָה, שִׁירוּתָא דְנִקְוָדָה עֲלָאָה סְתִימָא דְלֹא יָדִיעַ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

אור
הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד